

Lépteid árnyéka

// Masa

Fáradtan görnyedtem egy halom papír felett, amik „reggeliként” vártak a barna tölgyfa íróasztalomon, és azon gondolkodtam, vajon mennyire nem nemeshez való viselkedés az, ha rájuk borulva elalszom. *Aludni? Hah, legfeljebb úgy tenni.*

Miközben ezen és ilyesféle dolgokon járt az agyam, kopogást hallottam.

- Szabad. – Csak ajkaim mozogtak, túlnélkül kimerült voltam ahhoz, hogy esetleg fel is nézzek.

- Elnézését kérem a kora reggeli zavarásért, Bocchan – lépte át a küszöböt feketébe öltözött komornyikom.

- Mondd, mit akarsz – nyögtem ki, még mindig mozdulatlanul.

- Remélem nem zavartam meg, biztosan nagyon elfoglalt volt... - Hanglejtésében akaratlanul is felfedeztem cinikusságát, és szinte láttam lelki szemeim előtt, ahogyan gúnyos mosolyra húzza száját. Eppen ezért gyorsan kiegyenesedtem, majd zavarom leplezve próbáltam hidegvérrel reagálni szavaira.

- Akármilyen hihetetlen, minden dolgom fontosabb nálad. Nem fogom rád pazarolni a drága időmet. Mondjad, mit akarsz, azután meg távozz és hagyj magamra – mormogtam.

- Egy újabb levél érkezett Őfelségétől. – Erre a mondatra viszont rögtön felkaptam a fejem. Tekintetem a másodperc töredékéig összetalálkozott azzal a vérvörösösen izzó szempárral. Ám még mielőtt egybefonódva az enyémeikkel emlékeztethetett volna valós

kilétemre, lesütöttem szemeim, és inkább a komornyik fekete szövetbe burkolódott alkarjára összpontosítottam.

- Nocsak, nocsak... Talán még mindig történhetek olyan dolgok, ami felkelthetik érdeklődését.

- Ne gúnyolódj velem, Sebastian! Pontosan tudod, mik történtek az elmúlt két évben... Ezek után pedig teljesen természetes, hogy érdekel az a levél, szóval add ide! – nyújtottam felé kezemet, mire komótosan felém sétált, és ahelyett, hogy szépen a tenyerembe csúsztatta volna a Királynő pecsétjével ellátott üzenetet, megkerülte az asztalt, és a székek mögé állva arcával közeledni kezdett felém.

Szívem egy dobbanást biztosan kihagyott, ugyanis utána rohamos ütemben kezdett el verni, és orcám színe is lassan átváltott pirosasba. Tenyerem izzadt, szinte minden vágyammá nőtte ki magát az, hogy felfofozhassam. De nem mozdultam.

- Parancsoljon – suttogta és szemtelen módon eléim rakta a levelet.

Zavarodottan húztam vissza a még akkor is kinyújtott karomat, majd felnyitottam a borítékot.

Tekintetemmel gyorsan, s kíváncsian futtattam át a sorokon, közben törekedtem arra, hogy a lehető leglényegesebb dolgokat vegyem ki a szövegből, illetve választ kaphassak főbb kérdéseimre. Szapora légzésem csillapítása pedig már egy teljesen más történet volt.

- Nos, Bocchan? – hajolt le hozzám Sebastian, aminek következtében majdnem összekoccant feje az enyémmel, amit a válaszadás előtt emeltem fel. Kérdő tekintetét szinte beleírta szemeimbe, ezért hogy elkerüljek egy újabb pirulást, egy mozdulattal felálltam székből, és elindultam az ajtó felé. - Indulunk – jelentettem ki határozottan. Mikor majdnem kiléptem a szobából, komornyikom megszólt.

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez!

- És a papírmunka? – Hangjában rejlő éles szarkazmusát próbáltam figyelmen kívül hagyni, és erősen azon voltam, hogy egyenes háttal tűröm megszólalását, de mint mindig, most sem ment.

- Azt hiszem, a humorodat még mindig nem sikerült a pokolból előkaparni. A közeljövőben ne is próbálkozz velem, dolgozunk van! – adtam ki határozottan a burkolt parancsot, mire hátra sem kellett néznie, tudtam mi következik.

- Yes, my Lord – hajtott fejet, majd utánam indult, maga mögött halkán becsukta az ajtót.

- Lássuk csak... - gondolkodtam, miközben London belvárosának utcáit szeltek át, egy ideje már gyalog. Nem szerettem volna fényes nappal kitűnni a tömegből, főleg, mikor ilyen fontos feladatot róttak ránk, és hosszabb ideje először hagytam el a kastélyt. Végre megint éreztem, hogy valamilyen szinten még mindig számítanak rám ezen a világon.

- Bocchan, csak nem megint a démoni és az emberi lét dolgain vesződik? – olvasta ki szinte az elméből, mire szaporábban léptem és magam mögött hagytam. Természetesen kérdését nem válaszoltam meg, de ugyan, minék is lenne értelme? Minden feltett kérdésére már azelőtt tudja a választomat, mielőtt kimondanám.

- Tíz halott két nap alatt, a London Bridge közelében találták meg őket, holttestük meglepő módon érintetlen kívülről... - soroltam fel az eddig ismert tényeket egy elég kihalt utcára ére, amikre Sebastian csak

bólogatott.

- Vajon mi vezérelte a gyilkost, hogy így gyilkoljon? – vezettem tovább a gondolatmenetemet. A híd közelében lévő összes kis zugot felkutattuk, de sehol nem akadt semmi nyom. Sem holttestek, sem kíváncsiskodó járókelők, de még csak a Scotland Yard minden lében kanál embereit se láttam.

- Engem inkább az érdekel jobban, hogy vajon a Királynőt mi vezérelte arra, hogy így sok idő után felkeresse Önt? Hiszen még Őfelsége is abban a hitben élt, hogy Ciel Phantomhive elhunyt... Mily érdekes, nem gondolja, Bocchan? – evezett át egy másik, de annál kényelmetlenebb témára. Továbbra is arra mentünk, amerre a lábaim vezettek minket.

- Nem tudom, mi van veled mostanában, Sebastian, de ne akard, hogy egy parancsot arra áldozzak, hogy befogd a szád. – Amint végigmondtam, éreztem, hogy megint meg fog szólni, ezért gyorsan folytattam. - Csend, nem kell foglalkoznod ezekkel, a hangsúlyt most mindenféleképpen az ügy megoldására kell fektetnünk.

- Elnézését kérem - figyelmeztetésemre rá sem hederítve, szemtelen módon be akarta fejezni, amit elkezdett -, de Ön nem gondolja ezt az egészet furcsának?

- Mégis mit gondolnék mindezzel kapcsolatban furcsának? – fordultam meg tengelyem körül, így pont egy méterre tőle, vele szemben álltam. – A Királynő biztosan a kapcsolatai által tudomást szerzett arról, hogy még élek, így újra segítséget kért tőlem, ezzel kapcsolatban nincs semmi rendkívüli. – Egyáltalán nem értettem, mire gondolhatott, így vártam, hátha

magától megmondja, és pontot tehetünk az ügy végére. Habár hirtelen szöveget ütött a fejembe a gondolat, miszerint mi van akkor, ha tényleg van valami különös, amit csak én nem veszek észre.

- Őfelsége már nem él. – Szavai határozottan hagyták el ajkaim, mire a vér megfagyott bennem. Hirtelen a körülöttem lévő levegő is mintha lehűlt volna, majd fojtogatni kezdett.

- Mégis... M-mit... Mit hordasz te itt össze? – dadogtam a meglepődöttségtől és a sokktól. Ujjaim elzsibbadtak, ami rövidesen az egész felkaromig kiterjedt.

- Ahogy mondtam, Bocchan, Őfelsége közel másfél éve, miután Önnek is csatlakoznia kellett a démonok hosszú és végeláthatatlan sorába, eltávozott az élők közül – zord szavai csipték fülem, semleges hangjától megijedtem.

- De... Akkor ez a levél mégis micsoda? – húztam elő fekete ballonkabátom zsebéből a kissé összegyűrődött lapot.

- Ez a halála előtti ügy miatt való segítséget kérő levele volt. És ez az ügy, ami azóta megoldódott, volt a vesztes Anglia Királynőjének. – Egyszerűen nem hittem annak, amit hallottam. Az nem lehet, hogy meghalt! Kizárt! Hiszen... arról én tudtam volna, nem?

Túl sok minden történt egyszerre. Nem tudtam feldolgozni a hallottakat, vagy szimplán csak nem akartam. De ez nem olyan rossz dolog, nem?

Egyszerűen nem vágytam arra, hogy emberségem maradék törmelékei is eltűnjek a feneketlen mélységbe, holott teljesen jól tudtam, már nem maradt belőlem az ég egy adta világon semmi.

- Miért nem szóltál róla? – támadtam neki komornyikomnak, hiszen ez tűnt a legésszerűbbnek akkor. Talán egy újabb világ dőlt össze bennem egy ilyen apróknak tűnő dolog miatt. – Mióta a terved kudarcba fulladt, miszerint véget vetettünk volna kettőnk kapcsolatának a lelkem megszerzésével, és én is olyaná váltam, mint te magad, hihetetlenül rosszul érzem magam. Az emberi életem csupán egy pillanatnyi létnek tűnik számomra már, és soha nem gondoltam volna, hogy ilyen jelentéktelennek fogom magam érezni. – Ezek az őszinte szavak maguktól buktak ki belőlem. Elvesztett voltam már, nem is rövid ideje, és ezt magamnak sem akartam bevallani, de itt volt az ideje, hogy leszokjak arról a szinte mindennaposá vált szokásomról, hogy megpróbáljam elrejtetni az érzelmeit.

- Mélységesen sajnálom, Bocchan... - hajtotta le fejét Sebastian. Bűnbánat? Még mit nem!

- Ne csinálj ezt! – kiabáltam rá. – Hagyd abba! Most azonnal! – csatantam fel éppen úgy, mint egy kedvenc játékától megfosztott gyermek. - Elegendem van a megszokott, unalmas, monoton, helyeslő szavaidból! Úgy érzem, hogy minden egyes levegővételem hiábavaló, és tudod miért? Mert valójában nem is élek... pont miattad! Akkor hogy van merszed még szórakozni velem? Nem volt elég ennyi neked? Elvesztetted, amit akartál, és én is, akkor hát miért nem vagy képes

belenyugodni a helyzetbe és felhagyni a lelkem tönkretételével? – Nem voltam tudatában annak, hogy miről beszélék. Egyszerűen ez a két év szörnyű volt. Egyedül voltam, habár ott volt a sarkamban Sebastian, mégis visszakívántam azt a nyomorult keű életet... A Királynő kutyájaként, Sebastian gazdjaként és Elizabeth vőlegényeként élhettem legalább! De ennek már vége... Főleg így, hogy többé nem is érdemes próbálkoznom azzal, hogy egyáltalán úgy tudjak pislogni, mint egy földi halandó.

Könnyekkel megtelt szemekkel, bágyadtan néztem fel Sebastianra, akinek nem kellett több, máris két lépés megtételével levágta a közöttünk lévő távolságot. Tekintetével szinte belenyúlt szemeimbe, lehetőleg szívémbe, végül gyöngéden megsimogatta azt. Letérdelt elem és karjait szétárva ölelte át derekamat.

- Mélységesen sajnálom, Bocchan... Sajnálom, sajnálom... - sajközta folyamatosan, és ha nem lettem volna kellőképpen komor és csalódott hangulatban, biztos ráförmedtem volna. Habár a régi énemként bármikor meg tudtam azt tenni, ma már nem, így ezzel is felhagyva csak hagytam, hogy öleljen. – Nem tudtam tovább nézni, ahogyan szenved – kezdte. Fejem lehajtottam, és néztem, ahogyan a lány szellő éjfékete hajtincseivel játszadozik.

- Hogy érted? – estek ki ajkaim között a szavak, alig hallhatóan. Kezeim csak lógtak kihűlt testem mellett, és abban a pillanatban az sem érdekelt, hogy a londoni lakosság mekkora része röhöghet rajtunk, és süghat össze egy-egy megvető, ránk mért pillantás után.

- Üres tekintetével kell találkoznom kora reggel, mikor ébredstem Önt. Utána azzal a semmitmondó arc kifejezésével tűri, ahogy átöltötöttem, reggelit hozok, amihez hozzá sem nyúl, de a teájából iszik, hiszen ez is része a nemesk életének, majd beszél a dolgozszobájába, és keű az írószobálatához. Akárhányszor lépek be oda is, csak nézegeti a betűket a papírokon, soha nem csinál velük semmit.

S lehet, hogy bugyután hangzik, de minden nap csak arra vágyom, hogy egyszer tényleg úgy nyithassak be hálószobájába, hogy aludni látom, mint rég. Mikor ilyen gondolatok cikáznak át agyamban, mindig azt hiszem, ha ez egyszer így történne, azzal minden múltbéli dolog átvethetnék a jelenbe. Így gondolom, hogy ha fel tudnám valamivel kelteni érdeklődését, talán csak egy perc, de vissza fog térni az a fény és remény azokba a gyönyörű szempárokba... Igaz, nem ugyanazokban a színekben pompáznak, de így is káprázatosak, akárcsak a kertjében növekedő vörös rózsák szirmai.

- Sebastian... - Torkomban egy hatalmas nagy gombóc nőtt, majd mit sem törődve a nemességem, erkölcs-csel, és egyéb balgatag, többé már számomra lényegtelen dologgal, leborultam, és visszaöleltem komornyikommat.

Ahogyan még szorosabban és erősebben ölelt át kezeivel, lágy, jóleső borzogás futott végig gerincemem, majd melegség áradt szét bennem. Minden megszűnt körülöttem.

A Tér és az Idő eddig a mindent jelentették számomra, de ez is a múltban ragadt Ciel Phantomhive gróffal. Mocarogni kezdtem, mire meghalottam édesen, mégis ércesen bűgő hangját.

- Kérem, ne foglalkozzon most semmivel, csak maradjon így... - sottogta lágyan, mire sikerült egy démonná vált némes szívét megolvasztania. Végleg.

